

Tämän päivän Robinson

Aurora Syrjä & Vilma Heinonen
Hakkarin koulu 9G
7. - 9. luokat

Kaipuuta ja kanteleita

On vuosi 2035. Venäjän arvovaltainen presidentti Grigor Ivanov on sytyttänyt sodan Suomen ja Venäjän välille. Venäjän sotilaat hyökkäävät itärajalta kohti Haminaa. Tulenlieskat piirittävät Suomen kansalaisia ja laukaukset kaikuvat ympäri maata. Kansalaisten silmistä paistaa suunnaton suru. Viha vihloo korvia. Painajaiset ovat käyneet toteen. Tuonelan portit ovat auki.

“Hyvät matkustajat, tervetuloa lennollemme kohti Pariisia. Pyydämme matkustajia kiinnittämään turvavyön ja pitämään sen kiinni koko lennon ajan. Hätäpoistumistiet ovat molemmilla puolilla lentokonetta. Pelastusliivit löytyvät istuimien alta. Lennon arvioitu kesto on kolme ja puoli tuntia. Arvioitu saapumisaika on kello 14.50,” kuuluu lentokapteenin kuulutus. Painan päätäni kiinni lentokoneen tuolin selkänojaan sulkien silmäni tiukemmin. Tunnen vatsanpohjassani, kuinka kone alkaa nousemaan. Toivon, että seuraavan kerran, kun avaan silmäni, olisin jo saapunut Ranskaan.

Astun sisään vastaanottokeskuksen ovista. Otan vuoronumeron ja siirryn kovalle tuolille odottamaan vuoroani. Vuoroni koittaa ja minut ohjataan tilapäismajoitukseen lähellä sijaitsevaan hostelliin. Lähden suuntaamaan jalan kohti majoitustani. Matka ei vie kauaa ja pian huomaan saapuneeni antiikkisen rakennuksen pihaan. Edessäni oleva kulahtaneen keltainen talo muistuttaa minua lapsuuden kodistani. Ankea ja ahdistava. Saatuaani huonenumeron suuntaan askeleeni kohti ylintä kerrosta. Saavun oven eteen, jossa on numero 217 ja avaan sen saamalla avainkortilla. Menen suihkun alle peseytymään. Kuuma vesi polttaa ihoani kuin aurinko ja saa sen punoittamaan. Tuska nostattaa kyyneleet silmäni pinnalle ja pian pisarat valuvat poskiani pitkin samalla, kun katumus saa otteen minusta. Ikävä puristaa rintaa ja saa kyyneleet virtaamaan voimakkaammin. Kaduttaa, etten ole nähnyt perhettäni opiskelujeni ohella. Toivon, että he ovat kunnossa ja pääsisin näkemään heidät vielä elossa. Menneiden aikojen muistot palaavat mieleeni. Sammutan suihkun ja siirryn unimaailman puolelle epämurkulla sängyllä.

Aamulla herään paniikissa tuntemattomasta paikasta. Lakanat tuntuvat hiostavilta allani ja vaaleat hiukseni takertuvat selkääni. Katselen ympärilläni ja eilisen tapahtumat muistuvat mieleeni. Olen vihdoinkin turvassa. Saan viimein hengähtää. Nousen ylös ja pakkaan tavarani matkalaukkuun. En ehtinyt Suomesta lähtiessä pakata kaikkea tarpeellista. Matkalaukussani ei ole oikeastaan mitään muuta kuin vaatteita, laturi sekä joitain yksittäisiä hygieniatuotteita. En tiedä, miten tulen selviämään. Minun on pakko käydä ostoksilla heti mahdollisuuden tullen, sillä tarvitsen muitakin asioita. Tarvitsen ainakin ruokaa, paremmat ulkovaatteet sekä hiusharjan. En pysty edes ajatella, mitä kaikkea tulen tarvitsemaan.

Varmistan, että otin kaiken mukaan ja lähden ulos huoneesta raahaten perässä matkalaukkua. Luovutan avaimen virkailijalle ja suuntaan askeleeni kohti lähikauppaa. Katseeni osuu valmissalaattiin ja nappaan sen mukaan. Maksan ostokseni sönköttään pari fraasia englanniksi kassahenkilölle. Kirmaan pää kolmantena jalkana juna-asemalle ja etsin oikean raiteen. Nousen junan kyytiin ja löydän istumapaikkani. Nyt matka kohti Lyonia alkaisi. Siellä minua odottaisi uusi majoitus. Junamatkan kulutan selaillen paikallislehteä sekä kuunnellen musiikkia.

Junan kiskot kitisevät ja nytkähdän paikaltani junan pysähtyessä oikealle asemalle. Hyppään junan kyydistä pois ja etsin tieni aseman uloskäynnille. Ympärilläni vilisee monia ihmisiä, heidän puheestaan en ymmärrä sanaakaan. Harmittaa, että päädyin Ranskaan, sillä olisin paljon mieluummin mennyt johonkin toiseen maahan. Puhun sujuvaa saksaa ruotsin ja suomen lisäksi, mutta ranskan kieli tuottaa minulle päänsärkyä. Kipitän kartan avulla kohti majoitustani. Se sijaitsee kaupungin laidalla, noin 3 kilometrin päässä juna-asemasta. Olen kiitollinen, pääsen vihdoin kävelemään pidemmän matkan. Ennen sotaa rakastin käydä lenkillä ystäväni kanssa. Kävely rauhoittaa minua kaiken tapahtuneen jälkeen, vaikkei se muutakaan mitään. Saavun vihdoin talon edustalle, jonka arvelen olevan oikea. Astelen ovelle ja pimpotan ovikelloa valmistautuen puhumaan jälleen englantia. Ovi avautuu ja katseeni kohtaa harmaahiuksisen rouvan. Hänen kasvoilleen on muodostunut lempeä hymy ja hänen silmänsä loistavat ystävällisyyttä.

"Hi! Do you have a place to sleep for me?", kysyn heikolla englannin kielelläni.

"Désolé mademoiselle, we already have the house full. There is no rooms or beds empty," hän vastaa erittäin voimakkaalla aksentilla kuulostaen pahoittelevalta.

"Oh, the reception center said that I will have a place here.", vastaan naiselle peloissani. Tunnen ahdistuksen kasvavan kehossani.

"Oh, Je suis désolé. Do you have money to go to a hotel? Or do you have any place where you can go?", nainen huokaisee kysyen.

"Yeah, I think so. Thank you madame," vastaan ja lähden kävelemään takaisin kohti Lyonin keskustaa.

Olen kävellyt jo muutaman tunnin enkä löydä vastaanottokeskusta mistään. Kello on jo melkein kymmenen illalla ja minulla on järkyttävä nälkä. Aurinko on laskemassa ja kadut alkavat tyhjentyä ihmisistä. Tiedän osuneeni pohjalle, kun epätoivo on ainoa sana, millä voin tunteitani kuvailla. Tuntuu, että olen menettänyt kaiken eikä elämällä ole enää mitään merkitystä. Millään ei ole mitään merkitystä. Jos herään aamulla hyvinvoivana, tiedän selviäväni kaikesta. Jalkani voimat ovat niin vähissä kaiken kävelyn jäljiltä, että lysähdän kadulla olevalle penkille lepäämään. Silmäni eivät meinaa pysyä auki ja vaivun uneen.

Tunnen tönäyksen olkapäässäni. Havahdun unestani ja avaan silmäni. Edessäni seisoo herttaisen oloinen naishenkilö. Hänellä on ruskeat hiukset sekä tummanpuoleinen iho.

“Pardon, are you okay? Do you need a place to sleep?”, hän kysyy minulta hymyillen.

“No, I am okay, thanks,” vastaan, sillä en halua vaivata tuntemattomia.

“No you aren't. You can come stay with me, I have an extra bed for you,” nainen lupaa. Katsahdan häntä kysyvästi. Pelottaa mennä tuntemattoman kotiin, en luota ihmisiin helposti. Toisaalta en usko, että voisin enää päätyä huonompaan paikkaan kuin nyt olen. Hiljaisuus saa minut voimaan huonosti ja ikävä maistuu suussani pahalta.

“Who are you?”, kysyn hermostuneena ja katson naista tarkemmin. Hänellä on kauniit harmaat silmät, joita koristaa ylöspäin kaartuneet ripset. Elegantit letit lepäävät hänen rintakehällään vaaleten latvoja kohden. Hän on todella kaunis.

“My name is Louise and I'm 22 years old. I live near here,” hän vastaa samalla hymyillen ystävällisesti.

“I'm Aada from Finland. I came here to escape the war and I was supposed to have a place to stay but something went wrong and now I don't have anywhere to go. I'm lost and I don't know what to do,” tunnen, kuinka paniikki kuplii ja uhkaa kiehua yli.

“Hey hey hey, it's okay, everything will be alright. You can stay with me tonight and we can think about what to do tomorrow,” Louise rauhoittelee ja auttaa minut pystyyn penkiltä.

“Ohh, okay. Thank you so much”, kiitän tuota kaunotarta ja lähden hänen mukaansa. Tunnen niin syvää pelkoa ja kiitollisuutta samaan aikaan. Yksi katsekontakti Louisen kanssa tuntuu keventävän omaa taakkaani ja koen oloni turvalliseksi hänen seurassaan. Nyt elämä tuntuu menevän taas paremmin ja olen valmis ohittamaan kaikki pelot siitä, että tipahdan korkealta ja kovaa. Samaa aikaan olen niin syvällä omassa mielessäni, että oikeat asiat eivät kosketa, haluan vain selviytyä. Olen todella väsynyt elämään pelossa.

Louise kuljettaa minut keltaisen kerrostalon pihaan. Tiilinen rakennus kohoaa korkealle ja ikkunoita koristavat valkoiset karmit. Seuraan naista kerrostalon sisälle ylimpään kerrokseen. Kuuluu avainten kilinää ja Louise avaa yhden oven. Ovea kaunistaa postilaatikossa lukeva sukunimi, Dubois. Astun Louisen johdolla hänen kotiinsa. Katseeni osuvat valkoiseen kattokruunuun sekä puiseen lipastoon. Riisun kenkäni ja vilkaisen itseäni eteisen

vartalopeilistä. Silmäni alla lepäävät tummat silmänaluset ja hiukseni ovat sekaisin. Huuleni halkeilevat ja poskeni punoittavat. Louise näyttää jumalalliselta vieressäni.

“Come here, I can make you some food!”, kuuluu huuto keittiöstä. Suuntaan Louisen perään ja näen hänet tutkimassa jääkaappia. Keittiön tasot ovat punaista vaneria sekä seiiniä koristavat maalaukset.

“Do you want to eat some toast?”, Louise kysyy ja katsahtaa minuun.

“Yeah, thank you so much”, kiitän ja siirryn marmorisen pöydän ääreen istumaan. Louise tekee meille leivät ja samalla puhumme aivan kaikesta. Kello on jo huomattavasti yli puolen yön, joten petaamme Louisen kanssa minulle sängyn ja yritän nukahtaa. Huomenna asiat olisivat toivottavasti paremmin.

Herään auringon häikäistessä kirkkaan sinisiä silmiäni. Nousen ylös ja suuntaan askeleeni olohuoneeseen. Olohuoneen nurkassa on kaksi antiikkista nojatuolia sekä keskellä lattiaa makaa pehmeä matto. Se kutittaa jalkapohjiani kuin ruoho lapsena kesäisin. Ikävä Suomeen on kova. Tekisin kaikkeni päästäkseni takaisin menneisyyteen. Haluan olla taas onnellinen.

“Good morning sunshine!”, Louise hihkaisee tullessaan olohuoneeseen. Väläytän hänelle ystävällisen hymyn. Louisen letit ovat sekaisin ja kasvot turvonneet. Hän näyttää silti upealta.

“Good morning. Did you sleep well?”, tarkistan siirtäen hiuksia silmieni edestä pois.

“Yeah, how about you?”, Louise vastaa ja hänen suupielensä kaartuvat ylöspäin. Hän kuljettaa minut keskustelun jatkuessa keittiöön. Istuudun taas samalle tuolille kuin eilenkin ja tutkin katseellani ympäristöä. Katossa roikkuu kiiltävästä metallista valmistettu valaisin ja lattian kirkkaat puulankut ovat asetettu tarkoituksella vinoon.

“My fridge is pretty empty, do you want to go to a cafe? I can pay for you,” Louise kysyy jääkaapilta ja pahoitteleva sävy kuultaa hänen äänestään. Hän sulkee jääkaapin oven ja katsoo minua odottavasti.

“Yeah sure but only if you don’t mind,” vastaan hänelle ja koitan olla ajattelematta sitä, miten joudun turvautumaan jälleen Louiseen, vaikka hän on tehnyt jo enemmän kuin tarpeeksi minun hyväkseni.

“Good, let’s get going then before the cafe is full of people,” Louise huikkaa ja on jo matkalla eteiseen pistämään kenkiä jalkaan. Lähden perään ja katson nopeasti peiliin, että olenhan sen näköinen, että voin näyttäytyä julkisesti.

Huomaan, ettei kahvilaan ole pitkä matka ja se sijaitsee samalla kadulla kuin Louisen asunto. Louise avaa minulle oven ja viittoon minua menemään ensin sisään. Haistan heti ensimmäisenä tuoreiden leivonnaisten herkullisen tuoksun ja vesi nousee kielelleni. Louise tulee sisään perässäni ja pyytää minua etsimään meille pöydän sillä välin, kun tämä tilaa meille aamiaista. Kahvila on jo melko täynnä, mutta löydän meille pienen pyöreän pöydän kahvilan nurkasta. Istahdan alas ja käytän ajan hyödykseni katsellen ympärilläni. Kahvila on melko pieni, mutta kodikas. Pöydät ovat tehty puusta, niin kuin lattiatkin. Seinät ovat kiveä, mutta tunnelmaa luo niiden metsänvihreä maali. Louise saapuu pöydän luokse mukanaan tarjottimellinen herkullisen näköisiä leivoksia, hedelmiä sekä kaksi kahvikuppia. Louise istuu alas ja ojentaa minulle toisen kupeista.

“Here taste this, it’s called pain au chocolat, it’s basically bread with chocolate inside,” Louise kertoo ja laskee samalla eteeni lautasen, jolla on kyseinen suklaaleipä. Otan sen käteeni ja haukkaan palan. Se on herkullisen makuista. Maistelen muitakin leivonnaisia, joita Louise toi ja juon kahvia aina välissä. Hetkeksi ehdin unohtaa kaikki murheet ja kotimaatani piinaavan sodan.

Palaamme Louisen asunnolle ja mietin, mitä teen nyt. Minun pitäisi saada jostain rahaa ja löytää toinen yöpymispaikka, sillä en voi vaivata Louisea enempää. Päädyn etsimään töitä netistä yrittäen löytää työtä, missä pärjäisin englannilla, sillä en osaa ranskaa oikeastaan yhtään.

“You can stay here, you know,” Louisen ääni kuuluu olkani takaa ja käännän pääni häntä kohden.

“I can’t be leaning on you forever and you literally have no reason to even help me,” vastaan ja palaan takaisin töiden etsimiseen. Löydän muutaman paikan, jossa tarvitaan englannin kieltä ja lähetän niihin työhakemuksen.

“I’m helping you because you were in need of help and still are. I’m being serious right now, you can stay here for as long as you need to,” Louise sanoo vakavalla äänellä ja tulee eteeni pöydän ääreen istumaan.

“I can help you find a job and learn french if you want to,” hän jatkaa ja katsoo minua suoraan silmiin. Ehkä todella voin jäädä hänen luokseen. Ainakin siksi aikaa, että saan työn. Siitä olisi paljon apua, jos hän voisi opettaa minulle ranskaa.

“Okay if you’re really sure,” sanon hänelle ja katson syvälle hänen harmaisiin silmiinsä.

“Well then let’s get started,” Louise sanoo iloisesti ja hakee huoneestaan vihkon ja kirjoitusvälineitä, joihin voin tehdä muistiinpanoja hänen opettaessaan minulle ranskaa.

Muutama kuukausi kuluu nopeasti opiskellessa ja töitä etsiessä. Louise käy samalla koulua, kun auttaa minua ranskan kielen oppimisessa. Olen oppinut jo hyvin alkeet ja osaan jonkin verran myös hyödyllistä sanastoa. Ääntäminen ja puheen ymmärtäminen ovat selkeästi vaikeimpia asioita ranskan kielessä.

“Je l’ai fait! I got the job!”, huudahdan iloisesti ja ryntään olohuoneeseen, jossa Louise tekee koulutehtäviään. Hän nostaa katseensa minuun ja näyttää ylpeältä.

“Bien fait! Well done,” Louise hihkaisee iloisena ja tulee halaamaan minua.

Kerron hänelle, miten työhaastattelu oli mennyt, kuinka he sanoivat heti sen loppuun, että työ on minun. Sain työn läheisestä Carrefour-kaupasta myyjänä ja työt alkavat ensi kuun alussa. Iloitessani onnistumistani en voi olla huomioimatta televisiossa pyörivää uutista.

“La Russie a de nouveau effectué une frappe aérienne contre la Finlande. L’alerte aérienne a commencé à retentir à quatre heures et demie du matin, et les citoyens se sont précipités dans les abris. Le nombre exact de morts ou l’ampleur des destructions ne sont pas encore connus. Aucune fin à la guerre n’est en vue, et il est à prévoir que, si la Finlande ne reçoit pas plus de soutien extérieur, la guerre continuera pendant plusieurs années,” kuuluu uutistenlukijan suusta.

Maailma tuntuu pysähtyneen hetkeksi. Venäjä on taas tehnyt suuren hyökkäyksen Suomeen. Pystyn kuulemaan korvissani kärsivät huudot ja huokaukset, viimeiset rakkaudenosoitukset ja rukoukset. Valkoisen lumen peittämä maa on tahrittu verellä. Kirkkaan sinisen taivaan alla makaavat monet menehtyneet taistelijat. Tunnen itseni riittämättömäksi. Kyynel valahtaa katkeruudesta poskeltani ja putoaa lattialle. Havahdun Louisen käden osuessa olkapäähäni. Hän silittää ja pysyy vierelläni.

Aikaa kuluu ja työt ovat alkaneet jo kuukausia sitten. Lumi on sulanut ja kevään ensimmäiset kukat puskevat läpi multapeitteen. Olen kehittynyt asiakaspalvelijana suunnattomasti ja samalla ranskan kielestä on tullut yhä sujuvampaa. Olen tienannut ihan sopivan summan rahaa töistä, mutta sillä määrällä ei talous pysyisi kokonaan pystyssä ilman Louisea. Ikävöin edelleenkin Suomeen joka päivä ja jokaikinen yö. Ikävä ei tule vain yön hiljaisina hetkinä vaan tunnen sitä myös äänekkäässä ihmisryhmässä sekä ruokaa laittaessa. Kesän lähestyessä tulevat myös syntymäpäiväni. Ensimmäiset syntymäpäivät ilman vanhempiani ja lapsuuden ystäviäni. Ainakin minulla on Louise.

Tullessani töistä aamuvuorosta kotiin, Louisen kotiin, hän odottaa minua leveä hymy kasvoillaan. Louise näyttää häikäisevältä kirkkaan sinisessä paidassaan.

“Happy birthday pookie!”, Louise hihkaisee ja nostaa kätensä halatakseen. Olen hämmentynyt, että hän edes muisti syntymäpäiväni. En muista maininneeni koko päivästä hänelle viimeiseen kuukauteen.

“Come here,” Louise pyytää ja seuraan häntä keittiöön. Keittiön pöydän keskellä on lahjapaketti. Se on vaaleanpunaista lahjapaperia ja sitä koristaa punainen rusetti. Kiitän Louisea ja syöksyn heti avaamaan paketin. Revin paperin auki ja sen sisältä paljastuu kantele. Suomen kansallissoitin. Olen kertonut vieressäni seisovalle kaunottarelle kauan sitten, että soitin lapsena Suomessa ollessani kanteletta. Se on todella kaunis ja huokuu uutuutta. Olen sanaton.

“Oh my days! It’s so beautiful! Merci beaucoup!”, huudahdan häkeltyneenä. Olen todella kiitollinen.

“No problem. I knew that you would like it,” Louise mutisee ja katsoo minuun silmät säihkyen. Halaan häntä tiukasti ja kiitän vielä monta kertaa, kunnes otan kanteleen syliini. Istun yhdelle keittiön tuoleista ja lasken kanteleen jalkojeni päälle. Kuljetan sormiani kanteleen pintaa pitkin, kunnes ne saapuvat kielien kohdalle kokeillen, miltä se kuulostaa. Ääni on kaunis ja se palauttaa mieleeni paljon muistoja lapsuudestani. Muistan, miten olin kerran nähnyt netissä videon, jossa soitettiin kanteletta ja olin juossut äitini luokse kysyen, mikä se on. Sen jälkeen aloin olemaan todella kiinnostunut kanteleen soitosta ja sen vuoden syntymäpäivälahjaksi sainkin oman kanteleen, jota opin soittamaan netin ja äidin avustuksella.

Palaan takaisin tähän hetkeen. Louise katsoo minuun ja hänen silmissään paistaa myötätunto. Käänän katseeni takaisin kanteleeseen ja sivelen sen kieliä vielä uudestaan sormenpäilläni. Muistojen mukana palautui myös joitakin lauluja, joita olin opetellut soittamaan lapsena. Yksi niistä oli *Puuttuva palanen*. Lauloin ja soitin sitä niin useasti, että muistan vieläkin, miten se soitetaan. Näppäilen sormillani oikeita sointuja ja aloitan laulamisen.

Laulun loppuessa Louise taputtaa. Hän kehuu soittotaitojani kysyen laulun nimeä.

“It’s called *Puuttuva palanen* and it’s by Robin Packalen,” vastaan hänelle, mutta jätän kertomatta laulun sanojen tarkoituksen. Hän näyttää mielteliäältä, mutta antaa asian olla ja katsoo jälleen minuun.

“Is there anything you would like to do today?”, Louise kysyy samalla, kun keräilee lahjapaperin jäämiä.

“I’d just like to chill at home today,” vastaan ja asetan kanteleen pöydälle.

Viikot vierivät eteenpäin tehdessäni töitä sekä nauttiessani kanteleen soitosta. Vaikka olen ottanut jokaisen ylimääräisen työvuoron, rahaa ei silti ole riittävästi pärjätäkseen ilman Louisen tukea. Ahdistaa kuluttaa Louisea näin paljon. Minun on pakko keksiä tapa tienata enemmän rahaa. Näppäilen kanteleen kieliä olohuoneen sohvalla hengittäen samalla syvään. Louise istuu vieressäni ja lepuuttaa päätään olkapäälläni.

“Why don’t you start teaching people how to play kantele?”, hän kysyy ja nostaa päätään. Aivoni käsittelevät lauseen ja tajuan Louisen olevan nero.

“Oh my days, you are so smart,” hihkaisen ja rutistan Louisea itseäni vasten.

Mielessäni pyörii kuitenkin todella monta kysymystä. En ole ikinä edes harkinnut yrittäjyyttä. Minulla ei ole mitään käsitystä, mitä minun pitäisi tehdä tai mistä aloittaa. Nousen sohvalta ja haen keittiöstä paperia ja kynän. Alan suunnitella Louisen antamaa ideaa paperille. Yrityksen nimi koituu heti ongelmaksi. Haluan sen olevan symbolinen ja kaunis. Ensimmäiseksi mieleeni tulevat *Aadan kantele* ja *Kantelegang*, mutta ne eivät ole tarpeeksi merkityksellisiä. Rakastan Louisea enemmän kuin ketään muuta, edes itseäni, joten nimi *Kantelouise* kuullostaa tarpeeksi hyvältä. Se yhdistää kaksi asiaa, joista todella välitän. Kohderyhmän uskoisin olevan jokainen musiikista kiinnostunut, mutta erityisesti lapset. Olen aina tullut hyvin lasten kanssa toimeen. En usko, että minulla olisi paljon kilpailevia yrityksiä, mutta silti minun täytyisi markkinoida yritystäni hyvin ja luoda esteettisesti kauniit verkkosivut. Päätin *Kantelouisen* yritysmuodon olevan toiminimi, sillä se on edullinen vaihtoehto itsenäiselle opettajalle sekä jokainen soittotunti maksaisi 40 €. Oppilas saisi lainata minun kantelettani ja ostaisin toisen kanteleen heti, kun minulla olisi varaa. Tunnit pidettäisiin Louisen kotona, sillä minulla ei vielä ole varaa vuokrata erillistä toimitilaa. En tiedä toiminko liian äkkipikaisesti, mutta rekisteröin yritykseni heti. Minulla ei ole aikaa odottaa, raha ei odota. Saan sitä, minkä eteen työskentelen, en sitä, mitä toivon, joten on pakko aloittaa heti. Suunnittelin logon paperille ja aloin toteuttamaan nettisivuja yritykselleni. Vakuutuksia olisi aiheellista hankkia, mutta minulla ei ole aikaa siihen, ainakaan vielä.

Louisen avulla sain nettisivut valmiiksi muutamassa päivässä, jonka jälkeen aloin suunnittelemaan mainosta, jota voisin jakaa lähiympäristöni postilaatikoihin.

“I’m going now, au revoir!”, huusin Louiselle eteisestä.

“Au revoir, have fun!”, Louise huutaa takaisin sulkiessani oven. Minulla on mainosnippu mukani ja lähdän kävelemään. Tiputan mainoksen ensin kerrostaloni huoneistojen ovista ja sitten suuntaan matkani kohti kadulla olevia muita asuntoja. Mainokset loppuivat melko nopeasti ja aloin epäilemään, oliko niitä liian vähän. Matkaan joka tapauksessa takaisin Louise asunnolle. Sisään astuessani haistan ihanan patongin tuoksun. Louise on minun ollessa poissa leiponut meille patonkia iltapalaksi. Kiirehdin keittiöön ja sieltä löydän Louise pöydän äärestä.

“Wow, it smells amazing here,” naurahdan huomattessani, että Louiseella on jäänyt jauhoja leipomisesta poskelleen. Kävelen hänen luokseen ja pyyhin jauhot peukalollani pois. Voin vaikka vanhoja, että näen pienen punan leviävän hänen poskelleen ja ylettyvän melkein korviin.

“Thanks, I thought I'd give you a little treat because you've worked so hard lately,” Louise selostaa ja nostaa vihdoin katseensa minuun.

“Anyway, how did it go?”, hän kysyy ja vaihtaa puheenaihetta.

“Pretty good. I just think I made too few copies,” kerron ja istun alas tuolille.

“We can make more copies if you want to,” Louise vakuuttaa.

“No, it's okay. 200 is plenty,” selitän.

Jälleen kuluu viikkoja eikä yhtäkään asiakasta ollut vielä tullut. En tiedä, mitä enää tehdä. Olen käyttänyt niin paljon aikaa ja vaivaa tämän eteen. Minun on niin ikävä äitiä. Hän tietäisi, mitä tehdä tässä tilanteessa. Olen yrittänyt soittaa äidin numeroon niin monta kertaa, etten enää pysy laskuissa mukana, mutta puhelu menee aina vain vastaajaan. En tiedä, onko äitini edes elossa ja minä yritän tehdä yritystä. Onko tämä edes oikein minulta. Voisin olla auttamassa maatani sodassa, mutta sen sijaan olen turvassa ja suurin murheeni on, ettei minulla ole asiakkaita kanteleen soittotunneilleni. Olen niin itsekäs. Jossain näiden ajatusten keskellä alan itkemään ja Louise tulee jälleen lohduttamaan minua.

“I don't know what to do anymore,” pillitän Louiseille ja yllätyn, jos hän saa yhtään selvää siitä, mitä yritän hänelle sanoa.

“Nothing is going right. I did so much work for this and nothing came of it,” itkuni muuttuu entistäkin hysteerisemmäksi.

“Hey, it’s going to be okay. It’s normal for things not to work right away. The most important thing is to not give up,” Louise lohduttaa ja hieroo selkääni pyörivin liikkein.

“But what am I supposed to do now? I don’t want you to have to take care of me for the rest of my life. I want to be able to pay you back someday. You literally saved my life,” kerron murheeni hänelle ja pyyhin silmiäni kyyneleistä.

“You can rely on me as much as you need to. And no matter how long it takes you can pay me back little by little if you must,” Louise rauhoittelee minua ja oloni alkaa tuntumaan hieman paremmalta. Tämä oli varmaankin viimeinen tippa, joka aiheutti tunteideni räjähdysten. Kaikki murheet olivat kerääntyneet kasaan ja vain odottaneet viimeistä vastatuulen puhallusta, joka viimein saisi kaiken purkautumaan yhdeksi suureksi tunteiden myrskyksi.

Toivottomuuden keskeltä nousen ylös ja otan itseäni niskasta kiinni. Muistutan itseäni, että teen tämän vain itseäni ja Louisea varten, jotta saamme elää sellaista elämää, jota ansaitsemme. Kaivelen puhelintani sohvan välistä ja avaan pääsykoodin. Avaan puhelimen kameran ja nostan kanteleeni syliin. Laitan puhelimen nojaamaan sohvapöydälle ja laitan sen kuvaamaan videota. Sormeni hapuilevat kieliä samalla, kun laulan itse kirjoittamaani kappaletta, joka kertoo Louisesta. Kirjoitin sen puhelimen muistiinpanoihin viikkoja sitten yön pimeinä tunteina, kun en saanut unta ja ainoa, mitä pystyin ajattelemaan oli Louise. Sävelsin siihen itse melodian ja hioin soittoani todella monena iltana.

“Amor katsoi meitä,
vaikka kuljettiinkin eri teitä.
Pysäyttäisin ajan sulle,
vaikka et kuuluiskaan ikinä mulle.
Rakkaus on matka
ja sä oot mun tie,
ei kukaan mua sulta vie, ” viserrän painaen eri sointuja.

Saan videon kuvattua ja se onnistui lähes täydellisesti ensimmäisellä kerralla. Muokkaan sitä hieman ja lataan sen sosiaaliseen mediaan kuvatekstillä *Come learn the secrets of Finnish culture in a kantele playing class - for all skill levels*. Julkaisen sen ja heitän puhelimen sohvan toiseen pätyyn. Ahdistaa, jos kukaan ei näekään videotani. Siirrän kanteleen pöydälle ja menen haukkaamaan raitista ilmaa jännitykseeni.

Riisun kenkäni eteiseen tullessani ulkoa ja syöksyn puhelimelleni. En jaksaisi odottaa enää jännityksessä. Avaan pääsykoodin ja katseeni jähmettyy. Videoni on saanut monia näyttökertoja ja tykkäyksiä. Olen saanut monta seuraajaa ja minulle on varattu seuraavaksi kahdeksi viikoksi soittotunteja. Olen niin ylpeä itsestäni. En voi uskoa, miten kaikki muuttui niin nopeasti vain yhden videon avulla. Avaan videon kommenttikentän ja alan lukea ihmisten jättämiä kommentteja.

"You have a very beautiful voice 😊"
"I've never seen this instrument before"
"What a beautiful song ❤️"
"Did you write this by yourself? Who is it about?"

Kommentteja on niin paljon, etten voi mitenkään lukea niitä kaikkia yhdeltä istumalta. Ne ovat ihanaa luettavaa, vaikka löydän myös ikävämpiäkin kommentteja.

"You're so ugly 🤢🤮"
"Get a real job!"
"You sound like a broken bird 🐦"
"No one cares, go KYS 🧛"

Tuollaiset kommentit saavat oloni huonommaksi, vaikka yritän työntää ne mielestäni pois. He eivät tiedä elämäntilannettani.

Ensimmäinen asiakas saapuu tuota pikaa. Louise hieroo niskaani yrittäen rauhoitella minua. Hän lupasi toimia tulkkina, mikäli asiakkaat eivät puhu englantia, sillä ranskan taitoni eivät ole vielä parhaat. Olen toki harjoitellut valmiiksi joitakin sanoja, joita saattaisin tarvita tunneilla. Sovimme Louisen kanssa, että hän saa 20 % voitosta.

Ovikello kilahtaa ja kiirehdin painamaan nappia, joka avaa kerrostalon ulko-oven. Pian keski-ikäinen nainen saapuu lapsensa kanssa tunnille.

"Bonjour!", tervehdin heitä ja nojaan eteenpäin antaakseni poskipusut molemmille. Minulla kesti pitkään tottua siihen, että Ranskassa tervehtiessä annetaan myös pusut molemmille poskille. Nainen kertoo nimekseen Diane Didier ja lapsi ilmoitti reippaasti olevansa 8-vuotias Isabelle. Ohjaan heidät peremmälle olohuoneeseen, jossa olemme Louisen kanssa sopineet soittotuntien tapahtuvan. Louise tuo pian kaikille kupin vettä ja alan kertomaan, mitä tunnilla tulee tapahtumaan. Ensimmäisellä tunnilla lähinnä tutustumme kanteleen käsittelyyn ja nuotteihin, joita tullemme jatkossa tarvitsemaan. Kerron myös Dianelle kanteleen historiasta ja omista kokemuksista kanteleen soittamisesta. Isabelle oppii nopeasti, miten sormia liikutetaan kielillä ilman, että muut kielet pitävät ääntä. Louise toimii koko tunnin tulkkina, tosin saan sanottua aina välillä muutaman sanan ranskaa.

Hyvästelemme Dianen ja Isabellen tunnin loputtua ja Louise keittää meille kupit kahvia. Soittotunti meni paremmin kuin olin osannut kuvitellakaan. Isabelle tulisi käymään soittotunneilla aina joka maanantai koulunsa jälkeen.

Seuraavat viikot menivät nopeasti. Tein aina töitä kaupassa aamusta iltapäivään ja muutama tunti niiden jälkeen ensimmäinen asiakas tulisi soittotunnille. Päivässä minulla oli aina muutama soittotunti ja sunnuntaisin olin vapaalla, sillä halusin tehdä Louiselle aina ruokaa ja auttaa muissa viikottaisissa askareissa hänen opiskellessa. Rahaa alkoi kertyä hyvää tahtia enemmän ja pystyin nyt maksamaan isomman osan vuokrasta Louiselle.

“Bonjour mademoiselle Aada!”, Michael, yksi soittotunneilla käyvistä lapsista, tervehtii tullessaan tunnille.

“Bonjour Michael! Ça va?”, kysyn häneltä ja annan pusun tämän poskelle.

“Ça va bien. Et toi Aada?”, Michael jatkaa keskustelua innokkaana.

“Ça va bien, merci,” vastaan ja istahdan tuolille, jonka toin olohuoneeseen ennen tunnin alkua.

Michael istahtaa sohvalle ja ottaa kanteleen syliinsä. Olemme harjoitelleet hänen kanssaan erästä ranskalaista laulua, jonka hän haluaa soittaa isälleen syntymäpäiväyllätyksenä. Hän soittaa jo todella hyvin ja enää pitää oikeastaan vain hioa tahdissa pysymistä.

Michael alkaa soittamaan kanteletta ja soitto kuulostaa hyvältä. Hän liikuttaa sormiaan sulavasti kieleltä toiselle. Huomaan, että jokin on vikana, sillä hänen kavonsa nyripistyvät. Michael aivastaa ja kantele irtoaa hänen otteestaan. Se tippuu lattialle ja halkeaa. Michael alkaa itkemään ja menen nopeasti hänen luokseen rauhoittamaan häntä ja vakuuttamaan, ettei ole mitään hätää, eikä vahinko ollut Michaelin vika. Sisimmässäni kuitenkin paniikki alkaa roihuamaan, sillä kantele oli niin arvokas minulle enkä tiedä, mitä minun pitäisi tässä tilanteessa tehdä. Louise juoksee vessasta takaisin olohuoneeseen ja kun hän näkee tilanteen, hän tulee minun ja Michaelin luokse. Michael on jo alkanut rauhoittumaan ja itku on laantunut.

“What should I do now?”, kysyn Louiselta paniikin alkaessa nousta pintaan.

“Let’s call his mom first,” Louise ohjeistaa ja kaivan puhelimen takataskustani.

“Bonjour Léa. Something happened during today’s class. Michael sneezed and accidentally dropped the kantele and it broke,” selitän Michaelin äidille samalla katsoen, kuinka Louise antaa Michaelille karkin, jottei tämä alkaisi taas itkeä.

“Yeah. I know there’s no agreement for you to pay for the damage but would you be willing to help pay at least a part of it?”, kysyn toivoen vastauksen olevan myönteinen. En ollut

kaiken tämän kiireen keskellä muistanut hankkia vakuutuksia kanteleelle ja nyt minua kaduttaa todella paljon. Minun olisi myös pitänyt hankkia jo aikoja sitten toinen kantele, mutta sellainen on vaikea löytää Ranskasta. Tämä kyseinen kantele on niin tärkeä minulle, sillä se on Louiselta. Siinä on meidän molempien nimikirjaimetkin. Minulla on tämän lyhyen ajan aikana tullut paljon hyviä muistoja sen kanssa. Se laulu, jonka lauloin ja soitin videolla oli sävelletty käyttäen apuna tätä kanteletta. Soitin kerran Louiselle unilaulun tällä kanteleella, kun hän ei saanut unta stressin takia.

“Yes I understand, thank you. Of course. Yes, see you later,” lopetan puhelun ja istahdan Michaelin viereen sohvalle.

“Your mom will come and get you soon,” kerron Michaelille.

Michaelin äiti saapuu noin viidentoista minuutin kuluttua. Hän lupasi puhelimessa, että maksaa jonkin osuuden korvauksia kanteleesta ja olen siitä helpottunut, mutta se ei muuta tilannettani. Seuraava soittotunti olisi huomenna ja minulla ei ole kanteletta.

Selvittelen päätäni Michaelin lähdettyä. Suurin huoleni ei ole kanteleen hinta, vaan se, että tunnit pitäisi keskeyttää. Lisää huolia kertyy, sillä tajuan, että Ranskasta on vaikea löytää hyvä kantele, joten joudun tilaamaan sen. Tilauksen toimitukseen kuluu nettisivujen mukaan enintään kolme viikkoa ja joudun perumaan tunnit. Ilmoitan heti seuraaville soittajille, että tunnit ovat peruttu. Tämä kanteleensoiton tauko saa minut ikävöimään takaisin Suomeen. Varaan heti kaikki ylimääräiset työvuorot, sillä töissä minulla ei ole aikaa murehtia.

Töitä, töitä ja töitä. Töitä on aamuisin, päivisin sekä iltaisin. Olen todella usein töissä, minulla ei jää aikaa edes Louiselle. Työ on henkisesti ja fyysisesti uuvuttavaa, mutta en voi lopettaa työntekoa nyt. Mieluummin poltan itseni loppuun kuin jäisin kotiin, sillä kotona minulla olisi aikaa sääliä itseäni eikä se veisi elämäni eteenpäin.

Työvuoroni päättyy viimeinkin ja ryntään pukuhuoneisiin. Kaivan kaappini avaimen ja riuhtaisen oven auki. Pengon puhelimeni kaapin pohjalta ja poistan lukituksen. Minulle on tullut viesti postilta, pakettini on viimein saapunut. Alan melkein hyppimään onnellisuuden tunteesta. Vaihdan vaatteeni ja juoksen pois rakennuksesta karttapalvelu auki puhelimessani. Seikkailen tieni postin pisteelle ja saan vihdoin pakettini. Revin kanteleen ulos paketista heti päästyäni ulos postista. Kantele on juuri täydellinen. Ei yhtä tunnearvokas kuin edellinen, mutta on tämäkin hieno. Kipitän kantele kourassa kotiin valmiina aloittamaan taas pitämään soittotunteja.

Soittotunnit lähtevät jälleen hyvin liikkeelle ja olen iloinen, kun Michaelkin tuli jälleen tunneille. Nyt hankin jo ennen tuntien jatkumista vakuutuksen kanteleeseen. Muokkaan myös soittotunnin osallistumissopimusta niin, että siihen kuuluu myös vahingonkorvausvastuu mukaan asiakkaalle, mikäli jotain vastaavaa kävisi tulevaisuudessa

uudelleen. Tunnit ovat olleet sen verran tuottoisia, että pystyn lopettamaan työni kaupassa ja pitämään soittotunteja enemmän päivässä. Siitä tulee vihdoinkin minun täysiaikainen työni. Rakastun sen verran soittamiseen, että saan ostettua toisen kanteleen. Se edistää työtäni todella paljon, sillä nyt pystyn helposti näyttämään oppilaille, miten jokin soitin tai kohta laulusta soitetaan sekä soittamaan heidän mukanaan. Saan vihdoinkin vuokrattua myös toimitilan, jossa pystyn pitämään paremmin tunnit. Se ei sijaitse kuin muutaman kilometrin päässä Louisen ja minun asunnoltaan.

“Aada! Viens ici! Vite!”, kuulen Louisen huutavan minulle olohuoneesta. Ihmettelen, mikä on niin tärkeää, että saa Louisen huutamaan ja hoputtamaan minua tuolla tavalla luokseen. Kun saavun olohuoneen ovelle huomaan, että televisiossa pyörii uutiset. En voi uskoa silmiäni. Tämä ei ole totta. Uutisissa näytetään videota, missä Suomen viranomaiset kertovat onnistuneesta rauhansopimuksesta Venäjän kanssa. En aluksi tajua, mitä kuulen. Tämä tarkoittaa, että sota on viimein ohi, neljän vuoden jälkeen. Tarraudun onnellisuuden tunteen valloittamana Louiseen kiinni halatakseni.

Louise avaa halia pyyhkiessään kyyneliä poskiltani. Päässäni pyörivät monet ajatukset. Pääsisin vihdoinkin takaisin Suomeen. Olen jo valmiina varaamaan lentolippuja, kunnes havahdun ajatukseen urastani ja Louisesta. Kerkesin jo rakentamaan urani tänne. Louise on täällä. Toisaalta pääsisin takaisin tutuille seuduille ja näkisin viimein vanhempani sekä kavereitani, mikäli he vain olisivat elossa. Minun on pakko löytää vanhempani. Voin varmasti jatkaa yrittämistä Suomessa ja saisin viimeinkin opintoni loppuun. Rakastan Louisea enemmän kuin ketään ikinä, mutta varmasti löydän Suomestakin uuden yhtä läheisen ystävän. Toisaalta korjaisin mieluummin kaikki ongelmat, mitä ikinä ilmentyykin minun ja Louise välille kuin aloittaisin alusta jonkun toisen kanssa, mutta ehkä uudelleen aloittamiseen tottuu ajatuksena ajan kanssa. Aika kyllä parantaa haavat.

Viikko kuluu minun totutellen ajatukseen Suomessa elämisestä. Olen tullut päätökseen lähteä takaisin niin nopeasti kuin mahdollista. Mieleeni ovat palautuneet Suomen talven pääkallokelit sekä ensimmäiset kevään kukat. Ne kukat, jotka valmistelevat meitä rauhalliseen kesään ja antavat meille toivoa paremmasta. Uskon, että voin rakentaa elämäni Suomessa uudelleen eikä yritykseni ole mennyttä. Yritykseni voi lähteä nousuun Suomessa, niin kuin kevään kukat nousevat lumihankien jälkeen.

“Bonjour,” hihkaisen eteisestä Louiselle saapuessani kotiin.

“I have to tell you something,” jatkan potkiessani kenkiä pois jaloistani. Heitän laukkuni eteisen nurkkaan ja riennän olohuoneeseen. Katseeni kohtaa Louisen, joka pönöttää sohvalla huolestunut ilme kasvoillaan.

“Is everything okay?”, kaunotar kysyy minulta istuutuessani hänen viereensä.

"I don't know. I'm going back to Finland. My flight leaves in two days," paljastan Louiselle. Hän yrittää saada sanojaan suustaan näyttäen järkyttyneelle. Selitän Louiselle syitäni lähdölle ja hän vaikuttaa olevan ymmärtäväinen. Siirryn sohvalta pois ja alan keräilemään tavaroitani ympäri taloa. Tullessani tänne minulla oli vain matkalaukullinen tavaroita ja nyt omaisuutta on kertynyt todella paljon. Tungen matkalaukkuun vain tärkeimpiä tavaroitani; kantele, vähän vaatteita sekä Louisen antama koalapehmolelu. Kaiken muun omaisuuden voin ihan hyvin ostaa Suomesta uudelleen. Rahalla saa kaikkea.

Viimeiset päivät vietämme Louisen kanssa kaksin käydessämme syömässä erilaisissa ravintoloissa sekä kierrellessämme ympäri Pariisia. Vierailemme eläintarhassa sekä huvipuistossa. Käymme myös syömässä jäätelöjä sillä penkillä, missä tapasimme ensimmäisen kerran. Käy sääliksi sitä itseäni, joka oli niin eksynyt ja kokematon.

Taksi kaartaa lentokentän pihaan ja maksan kyydin. Nousemme Louisen kanssa autosta pois sekä kaivamme laukkuni auton peräluukusta. Etsimme oikean oven ja menemme jonottamaan, että saamme laukkuni ruumaan. Jätämme omaisuuteni hihnalle ja jatkamme matkaa kohti turvatarkastusta. Olen leimaamassa lippuani avatakseni portin, kunnes Louise pysähtyy paikalleen ja repäisee minua olkapäästäni.

"No, Aada, I need you. Minä rakastan sinua," Louise kertoo katsoessaan minuun haikeana. Maailma tuntuu taas pysähtyvän ympärilläni. Kaappaan Louisen halaukseen ja otan hänen kasvoistaan kiinni.

"Je t'aime plus," henkäisen ja puristan itseäni kovemmin Louisea vasten.

"I'm not going anywhere," päätän ja irtaudun halista.

Siirrymme lentokentän tuolille istumaan katsomaan lentoni lähtöä ilman minua. Kone nytkähtää liikkeelle ja nousee ilmaan heiluen.

"Oh my days," Louise nauraa.

"What?", kysyn ja siirrän katseeni naiseen, joka nojaa olkapäähäni.

"Your stuff is on that plane," hän vastaa ja hymyilee leveästi. Kaikki tärkeimmät tavarani ovat koneessa matkalla Suomeen toisin kuin minä. Tilanne on järkyttävä, mutta onneksi minulla on aina Louise.

Me vastaan maailma - runo

Mitä tehdä, kun on valinnan hetki?
Kun vaihtoehdot ovat kuin yö ja päivä,
mutta samaan aikaan kuin auringonnousu ja -lasku.
Molemmat sanoin kuvailemattoman kauniita.
Voinko valita molemmat?
Onko se sallittua?
Toinen on menneisyyteni,
toinen tulevaisuuteni.
Menneisyyteni on se,
mikä on muovannut minusta sen ihmisen,
joka tänään olen.
Jos päästän irti menneisyydestäni,
tuntuu kuin menettäisin itseni.
Mutta jos päästän irti tulevaisuudestani,
en voi ikinä edetä elämässäni.
Jäisin ikuisesti sellaiseksi kuin olen nyt,
enkä halua sitä.
Haluan elää,
haluan kokea ja haluan,
että voin kasvaa ihmisenä.
Valinta on selvä.
Valitsen sinut.